

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

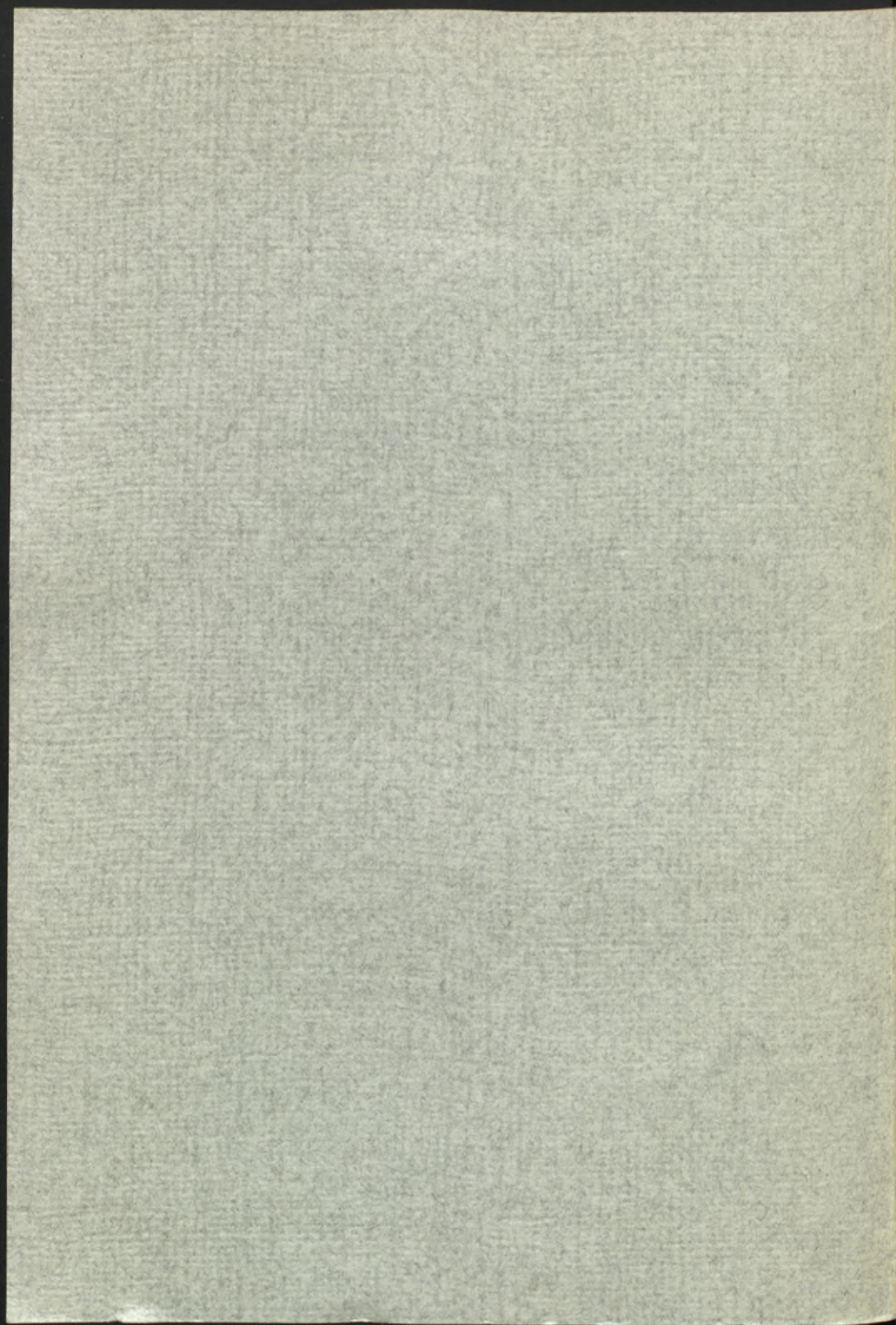
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

(322.) Litt.
Sv.
Folklitt.

GRÅBERGS-GUBBEN

1887

(Br.) Lit.
Ser.
Folkligt.

Gråbergs-Gubben.

Mel. Sandahls kanon.

Att Gud man förglömmar syns af det som händer,
Ty hur man än lyssnar och blickarne vänder,
Man märker blott tjufknep och falskhet och mord,
Så aldrig man förut sett maken i Nord.

Vi hafva ju Fischers med fleras bedrifter
Och Glimmingemordet och morden med gifter,
Men intet går upp emot det ifrån vind,
Beherskad af odjuret Carl Wetterlind,

Som, om han än snapsade på våra bolag,
Ej räknat till Bolagets fel att i olag
Hans hjerna ej kom, enär dyster han var
Nog tillräckligt förut från tidiga dar.

Men Satån, som alltid är noga om steken,
Han hvissar Carl Johan: »Håll stödig i vecken
Och skaffa oss hem både kulor och krut,
Så skall du få se vi få trefligt till slut.»

* Sv. 60
526

Carl Johan, som nyss hade ärft litet schaber,
Funderar på rådet och tar sig en knaber
Och reser af alla slags vapen ett lad
Och bygger af träskräp en sorts barrikad,

Till hvilken sig närmar en grannfolkets piga,
Som bad: söta Wetterlind, låt mig få stiga
På vinden en stund för att få litet rent!
Då Wetterlind svarar: »Nu är det för sent.

Håll nu dig på afstånd, hvad hjälper du tjuter?
Hvem än mig må nalkas, jag genast den skjuter.
Ja, komme han också min äldrige far,
Jag ej på de samlade kulorna spar.

Så sände man efter två djerfva poliser
— Hvad dåren dem kallar vet den som är viser —
Han frågte helt enkelt: »Får jag vara fri?
I annat fall blir här *nytt* . . . slagteri.»

Det lät något grymt, det kan ingen förneka,
Och offren nu började mäkla och smeka,
Men Wetterlind ropte ett dundrande: vik!
I annat fall skall här om kort lukta lik.

Dock innan man fattat hvem hotelsen gälde,
Så tumlar den ene för skottet som smälde,
Och blodet sin purpur kringstänkte på vind;
Det var första bragden utaf Wetterlind.

En klampare kom nu — en ädel och modig —
Att odjuret fånga; men sårad och blodig
Han måste till »Sahlgrenska» föras med fart,
Och om han kan räddas, ej sker det så snart.

Nu djerfdes en yngling med rosor på kinden,
I dårskapen täfla med dåren på vinden.
Den arme! Han föll för den galnes gevär.
Hvad hade väl också att göra han der?

Så hastigt som blixten — o fasa och smärta! —
Det hördes en knall och från ynglingens hjerta
Det sprutar en ström utaf ungdomsblod röd,
Och lifvet var slocknadt — den unge var död.

En Lindberg, en Strömberg med fler oförvägna
Likväl åt den galne sitt hjeltemod egna,
Men helsas som vanligt med kulor och krut
Och drypa tillbaka helt snöpligt till slut.

Så har det nu gått och så går det kanhända
En vecka ännu — ja en månad i ända,
Ty Wetterlind gifvit sig sjelfvaste fan
Att börg, såsom hans, ej skall finnas i sta'n.

Och om jag nu dömer af allt hvad jag skådat,
Så blir det nog sanning hvad Wetterlind bådat
Ty, lefvande Gud, hvilket lif han har fört!
Och ändå har ej en polis honom rört.

Och rustningar ifrån musearsenalen
Genera ej ringaste »kungen på svalen»,
Ja sjelfvaste Hakons elektricitet
Förmår ej att göra den väldige bet.

Nu stod det ett hopp, blott ett enda, en åter:
Den ukas polismästar'n utfärda låter.
Den kom och den lät — ja, det kan man ej tro —:
Låt Wetterlind sitta i orubbadt bo.

Och visare order väl ej kunde gifvas;
Beklagligt är blott att det här måste skrivas:
»De kommo, som vanligt, en timma för sent!
Men *sent* är dock bättre än *aldrig* förment.

1001851166

